

Arrest

nr. 287 050 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen 26 november 2020, diende op 26 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 26 november 2015 in Bulgarije en op 9 december 2015 in Oostenrijk (Eurodac).

1.2. Op 11 oktober 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/11/2020

U werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 7 februari 2022 van 9u tot 12u13 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester SEGAERT - VANDEN BUSSCHE Nicolas loco voor Meester COOLEMAN Suzy, stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, H.(...) Z.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren op 8 september 1997 in het dorp Yasin Baba in het district Kuz Kunar in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide u op bij uw ouders, samen met uw oudere en uw jongere broer. U liep er gedurende tien jaar school.

Na zijn studies in Pesjawaar, Pakistan, ging uw oudere broer A.(...) aan de slag als tolk voor de Britse troepen in Helmand. Na verloop van tijd kreeg A.(...) een dreigtelefoon vanwege de taliban. Hij moest zijn werkactiviteiten voor de buitenlanders beëindigen en er werd hem tevens gezegd dat ook zijn familieleden als spionnen werden beschouwd. Uw oudste broer lichtte zijn Britse werkgevers in en er werd een procedure opgestart om hem naar het Verenigd Koninkrijk over te brengen. Uw broer beëindigde zijn werkactiviteiten als tolk en keerde terug naar huis, waar hij jullie echter niets vertelde over de dreigementen aan zijn adres. In de maand Hout van het jaar 1393 (maart 2015) werd uw huis aangevallen en werden er schoten afgevuurd. Hierna kreeg uw broer de toestemming en de nodige documenten om naar het Verenigd Koninkrijk te verhuizen. Enkele maanden later, in Saratan 1394 (juli 2015), werd uw huis een tweede keer onder vuur genomen. Hierna diende u voor de veiligheid het huis te verlaten, u verbleef op verschillende plekken. Na het verstrijken van enkele maanden werd het huis in september een derde keer aangevallen. Er werd geschoten en er werd een handgranaat gegooid. Hierbij kwam uw jongste broer om het leven. Uw vader besloot dat u voor uw veiligheid Afghanistan moest verlaten.

Twee of drie dagen na de begrafenis van uw jongste broer verliet u Afghanistan en reisde u via verscheidene voor u onbekende landen naar België. Op 9 december 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Oostenrijk en een dag later diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 30 oktober 2020 afgesloten met een weigeringsbeslissing. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar wachtte de verdere beroepsprocedure niet af en reisde door naar België. Hier diende u op 26 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

In 2018, u bevond zich op dat ogenblik in Oostenrijk, kreeg u van uw moeder de boodschap dat uw vader om het leven was gebracht toen hij zich buiten had begeven. Uw vader werd doodgeschoten, maar uw moeder kon u niet zeggen of de taliban hierachter zat of dat het andere daders waren.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een foto van uw taskara, uw vaders taskara, twee taskara's van uw oudere broer A.(...), een foto van het paspoort van A.(...), een foto van de Britse verblijfskaart van uw oudere broer en de bijbehorende aanvraag, twee waarderingcertificaten van A.(...), uw schoolrapport en de enveloppe waarin uw vaders taskara en uw schoolrapport u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban, nadat de groepering u en uw familie alreeds meermaals zou hebben aangevallen omwille van de vermeende werkactiviteiten van uw oudste broer voor de Britse troepen (CGVS, p. 21). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene markante merkwaardigheden en fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden aangestipt dat, hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat u ten opzichte van de Oostenrijkse asieldiensten dezelfde verklaringen zou hebben afgelegd (CGVS, p. 6), u in het kader van uw asielprocedure in Oostenrijk in wezen een volstrekt andere versie van uw asielrelaas naar voren hebt geschoven zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hierdoor brengt u de geloofwaardigheid van uw verklaringen alreeds van in den beginne ernstig in het gedrang brengt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud in Oostenrijk schetst u tevens de drie vermeende aanvallen op uw huis, alsook licht u de aanval toe waarbij uw jongste broer om het leven zou zijn gekomen. Er dient echter te worden vastgesteld dat daar waar u op het CGVS deze zogenaamde aanvallen toeschrijft aan de taliban, u beweert dat deze groepering u en uw familie zou hebben willen treffen omwille van het vermeende werk van uw broer als tolk voor de Britten nadat uw broer alreeds telefonisch bedreigd zou zijn geweest en u bijgevolg een vrees voor de taliban naar voren schuift (CGVS, p. 9-10, p. 21), u ten opzichte van de Oostenrijkse autoriteiten werkelijk een geheel andere aanleiding voor deze zogenaamde aanvallen hebt aangebracht. U verklaarde er immers dat de oorsprong van uw vermeende problemen in feite zou kunnen worden teruggebracht naar een zogenaamd grondconflict met de bureu. U gaf te kennen dat uw familie plannen zou hebben gehad om een oprit aan te leggen, dit zeer tegen de zin van de bureu. Uw familie zou vervolgens een melding hebben gemaakt bij de toenmalige autoriteiten, die jullie bouwplannen zou hebben toegestaan. Hierdoor zouden ook verscheidene andere bureu tegen uw familie gekeerd zijn, waarop de bureu de zogenaamde aanvallen op uw huis en ook de dood van uw jongste broer zouden hebben bewerkstelligd. Ten opzichte van de Oostenrijkse asieldiensten stelde u derhalve uw bureu te vrezen (zie p. 10-11 van het Oostenrijks asioldossier, toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Werkelijk op geen enkel moment gedurende uw persoonlijk onderhoud in Oostenrijk vermeldde u de taliban, laat staan dat u enige vrees voor deze groepering hebt opgeworpen. Integendeel, u gaf duidelijk aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van het vermeende conflict met de bureu. Meer nog, wanneer u door de Oostenrijkse asieldiensten werd gevraagd of uw oudere broer en zijn zogenaamde werkactiviteiten enigszins verband hielden met de door u aangebrachte problemen, verklaarde u stellig dat dit niet het geval was. U voegde toe dat waar uw familie initieel nog de taliban zou hebben verdacht, na verloop van tijd duidelijk was geworden dat de groepering niet betrokken zou zijn geweest en enkel desbetreffende bureu jullie vijanden zouden zijn geweest. Het gegeven dat u nu tegenover het CGVS stellig beweert dat het wel de taliban zou zijn geweest die u en uw familie al die tijd zou hebben gevisieerd, dat dit alles wel zou zijn voortgekomen uit de zogenaamde werkactiviteiten van A.(...) en dat u werkelijk met geen woord rept over het zogenaamde gronddispuut met de bureu, vormt ontegensprekelijk een fundamentele tegenstrijdigheid. Dat u dermate verschillende versies van uw asielrelaas naar voren schuift en werkelijk geheel tegenstrijdig blijkt over de concrete aanleiding van uw zogenaamde problemen, alsook werkelijk geheel andere zogenaamde vervolgers aanwijst, ondermijnt uw geloofwaardigheid op onherroepelijke wijze en maakt dat er alreeds weinig geloof kan worden toegeschreven aan het geheel van uw verklaringen en de door u opgeworpen vrees.

Bovendien kunnen nog enkele andere tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen in Oostenrijk enerzijds en uw verklaringen in België anderzijds. Tijdens uw persoonlijk onderhoud in Oostenrijk beweerde u immers dat u twee of drie dagen na de begrafenis van uw jongste broer uit uw dorp zou zijn vertrokken, waarop u vervolgens nog een maand in Jalalabad zou hebben doorgebracht (zie p. 9, p. 10 van het Oostenrijks asioldossier, toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Later, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u dan weer te kennen dat u twee of drie dagen na de begrafenis van uw jongste broer alreeds Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 10). Nergens vermeldt u een langer verblijf in Jalalabad. U geeft in België verder te kennen dat uw moeder sinds de vermeende moord op uw vader geheel alleen zou wonen (CGVS, p. 8), terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat uw moeder zou zijn gaan inwonen bij een persoon die uw familie als een oom beschouwt (zie p. 6 van het Oostenrijks asioldossier, toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze bijkomende incoherenties zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onder druk.

Daarenboven weet u het zogenaamde profiel van uw oudere broer, zijnde dat hij ooit als tolk voor de Britse troepen zou hebben gewerkt, geheel niet aannemelijk te maken. Er dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig informatie kan weergeven omtrent het werk van uw broer. Zo kan u niet zeggen hoe lang A.(...) voor de Britten actief zou zijn geweest en weet u niet voor welke Britse eenheid uw broer net getolkt zou hebben (CGVS, p. 18). U kan evenmin iets meer vertellen over uw broers leidinggevende of zijn collega's en ook op de vraag hoeveel uw broer als tolk verdiende, dient u in wezen – afgezien van een ongefundeerde gok – het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 21). Ook wanneer u gevraagd wordt om de levensloop van uw broer te schetsen, blijven uw verklaringen in wezen uiterst beperkt (CGVS, p. 20). Zoals u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd medegedeeld, bent u inmiddels echter al geruime tijd in Europa en hebt u reeds een asielprocedure doorlopen met een negatieve beslissing tot gevolg. Gedurende al deze jaren bent u steeds in contact blijven staan met A.(...), die zelf alreeds sinds 2015 in het Verenigd Koninkrijk zou verblijven (CGVS, p. 8-9). Er kan bijgevolg redelijkerwijze van u worden verwacht dat u uw broers voormalige werkactiviteiten enigszins uitgebreid en consistent uit de doeken kan doen, in casu quod non. Dat u desondanks alsnog dermate weinig concrete details en doorleefde verklaringen kan weergeven omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van A.(...), doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen en is in wezen weinig ernstig te noemen. Het kan bijzonder moeilijk overtuigen dat indien uw broer werkelijk een dergelijke job zou hebben uitgevoerd, hierdoor werkelijk naar het Verenigd Koninkrijk zou zijn kunnen verhuizen en uw familie hierdoor werkelijk aanzienlijke problemen zou hebben gekend, u nooit met uw broer omtrent dit werk zou hebben gesproken (CGVS, p. 20). Uw uitleg, namelijk dat u niet zou hebben geweten aan welke vragen u te verwachten, kan bezwaarlijk enige verschoning bieden. Gezien de specifieke Afghaanse context en het gegeven dat u beweert voor uw leven te vrezen ingevolge het vermeende werk van uw broer, kan immers enige spontane interesse van uw kant worden verwacht. Bovendien hebt u alreeds een hele asielprocedure doorlopen, zoals hierboven tevens aangehaald. Dat u gedurende al die tijd dat u hier in contact stond met uw oudere broer, nooit enige verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven danig verder aan het wankelen.

Bovendien bent u niet in staat om de door u beschreven werkactiviteiten van A.(...) enigszins te staven met betrouwbare en authentieke documentatie. Ook in deze dient te worden benadrukt dat indien uw oudere broer werkelijk actief zou zijn geweest voor de Britten, hij hierdoor werkelijk de kans zou hebben gekregen om op legale basis naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en hij aldaar tot op heden zou kunnen genieten van een legaal verblijf, desbetreffende werkactiviteiten en de hieruit voortvloeiende evacuatie uit Afghanistan enigermate kunnen worden onderbouwd met (originele) documenten. U geeft daarbij zelf te kennen dat de Britten over bewijzen zouden hebben beschikt die hen zouden hebben toegelaten om uw broer naar het Verenigd Koninkrijk over te brengen (CGVS, p. 10). Daar u sinds uw reis naar Europa, inmiddels dus reeds enkele jaren geleden, steeds contact bent blijven onderhouden met uw oudere broer, mag het aldus verbazen dat u dergelijke documentatie niet uit eigen beweging aanbrengt. U verbindt immers een vrees voor uw leven aan het zogenaamde werk van uw broer en de zogenaamde problemen die hieruit zouden zijn ontstaan, waardoor toch redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u dergelijk volgens u bestaand bewijsmateriaal spontaan zou kunnen voorleggen. U geeft dan wel te kennen dat u uw broer naar enig bewijsmateriaal zou hebben gevraagd, om dan te beweren dat A.(...) enkel een visum zou kunnen aanbrengen (CGVS, p. 11). Zoals u ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd verteld, kan het echter niet als aannemelijk worden beschouwd dat uw broer, indien uw verklaringen omtrent zijn werk en evacuatie werkelijk de waarheid zouden reflecteren, niet over verdere documenten zou beschikken. Uw reactie, namelijk dat u naar zulke documenten als dusdanig nooit zou hebben geïnformeerd, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. Wederom dient te worden aangestipt dat u zich al lange tijd in Europa bevindt en alreeds een hele asielprocedure hebt doorlopen in Oostenrijk. Dat u in wezen pas na meermaals aandringen door het CGVS voor het eerst eens bij uw broer zou gaan polsen naar documentatie, is weinig ernstig te noemen.

Met betrekking tot de documenten betreffende uw broer A.(...) die u hebt neergelegd – in eerste instantie een foto van het paspoort van A.(...), een foto van de Britse verblijfskaart van uw oudere broer en de bijhorende aanvraag en in tweede instantie twee appreciatiecertificaten en een foto van zijn tweede taskara (zie groene farde van het administratief dossier) – dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De door u aangebrachte documenten betreffen bovendien slechts foto's en

kopieën, hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangemaand om originele exemplaren te overhandigen (CGVS, p. 18), waardoor de inhoud makkelijk te manipuleren is en de authenticiteit van desbetreffende documenten dus niet kan worden nagegaan. Kan hierbij nog worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud tevens werd gevraagd om verdere uitleg te verstrekken over de situatie rond uw broers vermeende taskara's, hetgeen u nooit meer deed. Zoals hierboven reeds toegelicht, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat er wat betreft uw broers vermeende werkactiviteiten uitvoerige en authentieke documentatie voorhanden is. De twee appreciatiecertificaten die u voorlegt, het ontbreekt u andermaal aan originelen, betreffen immers slechts dat, niets meer en niets minder. Deze zogenaamde blijk van appreciatie voor een zekere A.(...) H.(...), zonder familienaam, kan moeilijk worden beschouwd als bewijs voor werkelijke werkactiviteiten, een werkelijke betrokkenheid en een werkelijke evacuatie. Nogmaals, het oogt vreemd dat u geen andere documenten met meer bewijswaarde kan aanreiken. Daarbij kan u in wezen niet aantonen dat de man die u bestempelt als zijnde uw broer en die in deze documenten wordt opgevoerd, werkelijk uw broer is. U kan immers geen foto's voorleggen waarop u samen te zien bent met de man die u als uw broer bestempelt, het ontbreekt u volledig aan foto's in gezinsverband (CGVS, p. 12). Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Deze door u neergelegde foto's en kopieën kunnen met andere woorden op geen enkel manier uw relaas enige kracht bijzetten.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan uw verklaringen omtrent het werk van uw broer A.(...), namelijk dat hij ooit voor de Britten als tolk werkzaam zou zijn geweest. Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door u aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die volgens u volledig zouden voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van uw broer. Gezien het profiel van uw broer reeds ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen de problemen met de taliban, waardoor u het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier elementen in de door u beschreven gang van zaken worden vastgesteld die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder in de verf zetten.

Zo doet het vermeende feit dat uw familie nooit enige voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen ingevolge de zogenaamde werkactiviteiten van uw broer, enigszins de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 18). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie niet zouden hebben geweten dat ook de familie bij de vermeende problemen betrokken zou worden en dat jullie dachten dat deze problemen simpelweg zouden zijn opgelost met het zogenaamde vertrek van uw broer naar het Verenigd Koninkrijk, kan hierbij moeilijk als dienstig worden beschouwd (CGVS, p. 19). Eerder had u immers reeds te kennen gegeven dat uw vader steeds vertelde dat het vermeende werk van zijn oudste zoon de familie weleens in gevaar kon brengen en jullie bleken tevens op de hoogte van het feit dat talloze Afghanen problemen zouden hebben gekend omwille van de betrokkenheid van hun familieleden bij buitenlandse troepen. Dat uw familie dus nooit enige vorm van veiligheidsmaatregelen zou hebben overwogen, ook niet na de eerste vermeende aanval – meer nog, u bleef gewoon dagelijks naar school gaan – is met andere woorden tamelijk verbazend en niet bepaald aannemelijk te noemen.

Het oogt bovendien merkwaardig dat u en uw familie na verscheidene zogenaamde aanvallen eenvoudigweg in hetzelfde huis bleven wonen. Dat uw gezin zonder meer op dezelfde plek zou blijven als waar jullie vermeende belagers jullie meermaals zouden hebben weten treffen, kan moeilijk overtuigen. Uw uitleg, dat u niet over voldoende middelen en mogelijkheden zou hebben beschikt om u met uw familie elders te vestigen, houdt weinig stand (CGVS, p. 16). Uw vader zou immers op zeer korte termijn vlot 7000 dollar aan spaargeld, naar Afghaanse normen een enorm bedrag, op tafel hebben kunnen leggen voor uw reis naar Europa. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat de taliban doorheen het hele land actief is en dat uw zogenaamde vervolgers uw familie eender waar zouden zoeken. Indien uw familie werkelijk reeds meermaals door de taliban onder vuur zou zijn genomen en deze groepering dus werkelijk reeds jullie locatie zou hebben achterhaald, dan kan het moeilijk overtuigen dat uw familie, die aldus over behoorlijk wat financiële middelen beschikte, nooit enige stappen heeft ondernomen om zichzelf elders in veiligheid te brengen. Het zogenaamde gegeven dat uw moeder als Pashtounse weduwe met verscheidene resterende familieleden inmiddels alreeds gedurende meerdere jaren geheel alleen zou wonen in het rurale Nangarhar, de patriarchale Afghaanse maatschappijstructuur indachtig, kan niet als aannemelijk worden bestempeld (CGVS, p. 8). Bovengenoemde eigenaardigheden doen verder afbreuk aan de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit alles doet het CGVS besluiten dat er geen geloof kan worden toegeschreven aan het door u naar voren geschoven asielaanbod en de vrees die u hieruit puurt.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto van uw taskara, ondanks de beperkte bewijswaarde, en uw vaders taskara betreft, dient te worden gesteld dat het CGVS in deze uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. De documenten die betrekking hebben tot uw broer zijn, zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, niet in staat om uw verklaringen enigszins te onderbouwen. Uw schoolresultaten en de enveloppe worden niet relevant geacht in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocate aan het CGVS overmaakte op 21 februari 2022 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op

schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Na een theoretische uiteenzetting van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag licht verzoeker toe als volgt:

“Verweerster haalt, in de bestreden beslissing aan dat verzoeker, doorheen z'n verklaringen, geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk zou hebben kunnen maken.

Nochtans staat vast dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Verzoeker heeft nl. op een uitgebreide manier zijn gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van verweerster kenbaar gemaakt. Echter haalt verweerster in de bestreden beslissing ten onrechte aan dat het vluchtrelaas van verzoeker gekenmerkt wordt door verscheidene markante merkwaardigheden en fundamentele tegenstrijdigheden waardoor verweerster geen geloof kan toeschrijven aan de door verzoeker naar voren geschoven verklaringen.

- Verklaringen in Oostenrijk / verschillend vluchtrelaas – vermeende tegenstrijdige verklaringen .

In de bestreden beslissing verwijt verweerster verzoeker ten opzichte van de Oostenrijkse asiendiensten een volstrekt andere versie van z'n vluchtrelaas te hebben verteld, maar verzoeker betwist. Verzoeker wenst bijgevolg te benadrukken dat hij in Oostenrijk exact hetzelfde heeft aangehaald als het vluchtrelaas in België, maar verzoeker maakt daarbij wél de nuance dat hij niet weet wat er door de Oostenrijkse asiinstanties werd genoteerd én welke verklaringen er aan België werden overgemaakt.

Er waren in Afghanistan inderdaad problemen met de buren omwille van een grondconflict, maar ook de buren waren lid van de taliban, waardoor alle problemen eigenlijk met elkaar gelinkt zijn. Het betreffen dus niet verschillende verklaringen, zoals verweerster in de bestreden beslissing probeert voor te houden, maar verklaringen die in dezelfde lijn liggen. In Oostenrijk was er ook een verschil tussen het eerste én tweede interview, want in het eerste interview heeft verzoeker zowel gesproken over de problemen met de Taliban omwille van de werkactiviteiten van de oudere broer, maar ook over het grondconflict met de buren, die dus, zoals voorheen aangehaald, eveneens lid waren van de Taliban. Tijdens z'n tweede interview mocht verzoeker van z'n Oostenrijkse advocaat enkel de nieuwe elementen vermelden zodat er, tijdens het tweede interview, enkel werd gesproken over het grondconflict.

Ten aanzien van de Belgische asielautoriteiten heeft verzoeker het grondconflict niet vermeld gezien dit niet het eigenlijke probleem / reden van vlucht is, maar wel z'n vrees ten aanzien van de Taliban.

Verzoeker voegt daaraan toe dat er in Oostenrijk héél wat problemen waren met de tolk én er vermoedelijk door hem wat fouten werden gemaakt, zodat eventuele tegenstrijdige verklaringen, wat verzoeker ten stelligste ontkent, in die context kunnen verklaard worden.

- Profiel oudere broer, zijnde de tewerkstelling als tolk voor de Britse troepen

Volgens de bestreden beslissing verweerster slaagt verzoeker er niet in het profiel van zijn ouder broer, zijnde dat hij ooit als tolk voor de Britse troepen heeft gewerkt, aannemelijk te maken, quod non.

Verweerster staaft haar stelling doordat verzoeker, volgens verweerster, bijzonder weinig informatie kan weergeven omtrent het werk van z'n broer. Echter verduidelijkt verzoeker dat z'n broer nooit in detail over z'n werk vertelde. Verzoeker wist dat z'n broer tolk voor de Britse troepen was, maar verder werd hier niet over gesproken. Wat verzoeker wist werd gedeeld met verweerster:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 20]

-Staving werkactiviteiten A.(...) met betrouwbare en authentieke documentatie

Verweerster haalt in de bestreden beslissing verder aan dat verzoeker niet in staat is de door hem beschreven werkactiviteiten van A.(...) te staven betrouwbare en authentieke documentatie.

Echter werden er door verzoeker verschillende documenten neergelegd die door verweerster ten onrechte niet in aanmerking werden genomen. Zo is er het visum die broer heeft gekregen om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan én z'n Engelse verblijfsvergunning. Verzoeker begrijpt het standpunt van verweerster maar moeilijk want, het feit dat z'n broer naar het Verenigd Koninkrijk kon vluchten betekent toch nét dat z'n broer wél degelijk voor de Britten werkte?

Bovendien heeft verzoeker, in het licht van zijn verzoek internationale bescherming én voorafgaandelijk aan zijn persoonlijk onderhoud, meermaals contact opgenomen met zijn broer om bijkomende documenten te kunnen verkrijgen, maar z'n broer kon ze niet terugvinden. Uiteindelijk is de broer van verzoeker er toch in geslaagd een aantal documenten te recuperen, die dan ook onmiddellijk aan verweerster werden overgemaakt.

Dat er niet meerdere documenten zijn kan verzoeker dan toch ook niet verweten worden?

Verzoeker heeft voorgelegd wat hij had, maar is en blijft afhankelijk van de stukken die hij krijgt van z'n broer.

Het klopt dat verzoeker geen originele documenten kon verkrijgen én deze dus ook niet bij verweerster kon voorleggen, maar verzoeker is ervan overtuigd dat ook uit de voorgelegde kopiën de nodige bewijswaarde blijkt.

Verzoeker begrijpt dat de administratie in Afghanistan zwak is, maar dit wil niet zeggen dat alle door verzoeker voorgelegde documenten vals zouden zijn en / of uit de voorgelegde taskara's niet zou blijken dat de broer van verzoeker wél degelijk zijn broer is. De beide door verzoeker voorgelegde taskara's hebben immers hetzelfde nummer. Foto's met de broer zijn er inderdaad niet want verzoeker had toen geen smartphone hetgeen, hetgeen, gelet op de periode toen, zeker geen leugenachtige verklaring is:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12]

Verzoeker voegt daarbij aan toe dat hij z'n land van herkomst niet voor z'n plezier heeft verlaten. Als verzoeker geen problemen had, dan zou hij nooit gevluht zijn maar verzoeker had geen andere keuze. Het gevolg daarvan is dat verzoeker al 8 jaar in onzekerheid leeft, eerst in Oostenrijk én nu in België.

- Het nemen van voorzorgsmaatregelen door familie

Verweerster stelt in haar bestreden beslissing verder dat de familie van verzoeker nooit enige voorzorgsmaatregelen heeft genomen omwille van het werk van de broer van verzoeker de wenkbrauwen doet fronsen. Maar de familie nam wel dégelijk maatregelen, zo was men zéér waakzaam én vertelden verzoeker en zijn familie aan anderen / derden dat z'n broer een 'normale' job deed.

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18]

Verzoeker weet ook niet goed wat verweerster eigenlijk verwacht. Z'n broer was nl. geen 1ste minister, waardoor z'n broer, maar ook z'n familie, uiteraard geen lijfwacht kon verkrijgen.

- Het verhuizen na de aanvallen

In de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerster het merkwaardig vindt dat verzoeker én z'n familie gewoon in het huis zijn blijven wonen na de verschillende aanvallen.

Echter dacht de familie van verzoeker dat door het vertrek van de broer van verzoeker, ook de problemen zouden weggaan:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19]

Een verhuis behoorde evenmin tot mogelijkheden, want er waren niet voldoende financiële middelen:

[Ibid., p. 16]

Dat verzoeker z'n vader uiteindelijk toch een smokkelaar betaalde om verzoeker in veiligheid te brengen, doet aan bovengaande geen afbreuk. Die 7.000 dollar kon immers maar samengelegd worden na lang sparen.

Maar, in tegenstelling tot verweerster aanhaalt in de bestreden beslissing, was verhuizen zelfs geen oplossing want, de Taliban zou verzoeker overal vinden:

[Ibid.]

- Gegronde vrees van vervolging omwille van verwestering

Verzoeker heeft midden 2015 Afghanistan verlaten. Na een verblijf van 5 jaar in Oostenrijk is verzoeker doorgereisd naar België, waar hij op 26 november 2020 zijn verzoek internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg verblijft / leeft verzoeker al bijna 8 jaar op Europese bodem hetgeen uiteraard voor verzoeker een bijkomende vrees betekent.

Want, naast het gegeven dat verzoeker zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt, is er, in hoofde van verzoeker een specifiek risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering. Immers, de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds is er een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

Verskillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord.

Hieruit volgt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, gezien zij kunnen aanzien worden onislamitische, pro - regeringsgezind of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico

op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

De beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen, die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk zijn.

Volgens de Note van NANSEN van oktober 20223 kan op basis van de voorhanden zijnde informatie worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Dit is een aannemelijke verklaring voor waarom er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over (ernstige) problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa. NANSEN concludeert dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan (Note, Nansen, p. 44).

Niettegenstaande bovengaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat verweerster er zich, aangaande de mogelijke vrees van verzoeker door z'n jarenlange verblijf in Europa, met een algemene, standaard, beoordeling van heeft afgemaakt. Volgens verweerster zou verzoeker geen concrete elementen aanhalen waaruit zou blijken dat verzoeker, in geval van terugkeer, dusdanig negatief gepercipieerd zou worden dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, MAAR een mogelijke vrees van verzoeker omwille van verwestering werd door verweerster gewoonweg niet onderzocht.

Verzoeker verblijft sinds midden 2015 onafgebroken in Europa. Eerst in Oostenrijk, nu in België. De afgelopen jaren heeft verzoeker zich aangepast aan een Europese levensstijl, waardoor hij door zijn leven handelen / leven niet meer kan terugkeren naar Afghanistan.

Immers, ondertussen spreekt verzoeker de Duitse én Nederlandse taal (stuk 20 en stuk 21) én is hij al een lange tijd aan het werk (stuk 22, stuk 23, stuk 24 en stuk 25). Er kan niet anders dan geoordeeld worden dat de door verzoeker bijgebrachte documenten blijken te geven van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Indien men het geheel van de elementen samen beoordeelt, dan is het duidelijk dat verzoeker zich de voorbije jaren niet zo maar een 'westerse levensstijl' eigen heeft gemaakt, maar dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit.

Gelet op het lange verblijf van verzoeker in Europa, alsook rekening houdende met de verregaande integratie van verzoeker in onze Westerse samenleving kan het niet betwist worden dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen. Verweerster blijft dienaangaande in gebreke, zodat deze vrees van verzoeker op z'n minst grondig dient onderzocht te worden (naar analogie: RVV n° 278 699 van 13 oktober 2022).

Daaropvolgend wenst verzoeker bijkomend nog te verwijzen naar een ander arrest van Uw Raad waaruit blijkt dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft. Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond als evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, nl. die van 'verwesterde' Afgaanse jongeren (RVV n° 235 658 van 29 april 2020).

Bovenvermeld geciteerd arrest vertoont opvallend véél gelijkenissen met de situatie waarin verzoeker zich bevindt, zodat verzoeker, eveneens de vluchtelingenstatus dient toegekend te krijgen."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.

Na een theoretische uiteenzetting van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet licht verzoeker toe als volgt:

"Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden.

Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Naar analogie: "Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door

verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel".

(RVV, n° 116 432 van 27 december 2013)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster slechts op een algemene wijze naar landeninformatierapporten verwijst. Verweerster maakt geen beoordeling van de bewijswaarde van de landeninformatierapporten, dit terwijl elke bron telkens op eigen merites moeten worden beoordeeld aan de hand van de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Er moet worden beoordeeld hoe relevant, actueel, accuraat, evenwichtig, betrouwbaar en transparant de informatie is. Vervolgens moet worden bepaald wat de informatie precies zegt over het soort en ernst van een risico en met welke mate van zekerheid het risico kan worden vastgesteld op basis van de beschikbare informatie.

Eveneens valt op dat verweerster zich beperkt tot het in overweging nemen van informatie van het Europees Asielagentschap én een CEDOCA COI Focus, terwijl andere mogelijke relevante informatie in de bestreden beslissing niet wordt besproken. Een bron die opvallend ontbreekt in de overwegingen van verweerster is namelijk deze van het UNHCR (zie ook hierna).

In de NANSEN Note van juni 20224 over het gebruik van de beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap wordt geconcludeerd dat het advies van UNHCR in de Guidance Note van februari 20225 een significante bewijswaarde moet worden toegekend. Om die reden is NANSEN van mening dat de bewijslast van het CGVS dan ook bijzonder hoog is wanneer het van het advies van UNHCR wilt afwijken. NANSEN merkt op dat verweerster daartoe op zorgvuldige en transparante wijze de analyse van UNHCR van de beschikbare informatie zal moeten beoordelen. Vervolgens moet verweerster voldoende nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen, overeenkomstig artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn, aan moeten dragen ter ondersteuning van de eigen vaststelling van de materiële feiten en (afwijkende) analyse met betrekking tot de nood aan bescherming.

Hieronder zal dan ook blijken dat verweerster, bij de beoordeling van de nood aan bescherming betreffende verzoeker onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen in overweging neemt zodat er, als gevolg, onvoldoende bewijs wordt geleverd voor de gestelde materiële feiten. Evenmin houdt verweerster rekening met alle relevante feiten in verband met de situatie in Afghanistan.

- Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban midden augustus 2021 op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan (hierna IEA) uit (stuk 3, De Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/machtsovernamecompleteet-taliban-roepen-islamitischemiraat-van-afghanistan-uit~b60690af/>, verzoeker zet in het vet).

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

[citaat <http://www.nvtimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>]

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om een loutere theoretische uiteenzetting gaat, maar de praktijk is anders:

[Ibid.]

[citaat <https://www.thejournal.ie/protesters-ventdefiance-against-taliban-amid-uncertainty-in-afghanistan-5527292-Aug2G21/>, stuk 4]

[citaat <https://www.demorgen.be/snelnieuws/taliban-heerst-sinds-een-jaar-weer-over-afghanistan~bd036387/?referrer=https%3A%2F%2F>, stuk 15]

[citaat <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/08/afghanistan-one-year-of-the-talibans-broken-promises-draconian-restrictions-and-violence/>, stuk 16]

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

[citaat <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlog-in-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/>, stuk 7]

Naast de Taliban, is ook IS opnieuw een significante dreiging. Op 26 augustus 2021 werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, 170 mensen gedood. Onder de slachtoffers waren er talibanstrijders, militairen, maar vooral veel burgers die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten (stuk 8, VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/26/vsroepen-mensen-aan-poorten-luchthaven-kaboel-op-om-weg-te-gaan/>).

Aanslagen zijn er schering en inslag:

[citaat <https://atalayar.com/en/content/daesh-strikes-again-afghanistan>, stuk 17]

[citaat <https://dailysabah.com/world/asia-pacific/8-killed-18-injured-after-blast-hits-shiite-gathering-in-kabul>, stuk 18]

Naast de Taliban én IS wordt het land duidelijk nog steeds bedreigd door de terroristen van Al Qaida :

[citaat <https://www.rtf.be/article/afghanistan-quel-risque-terroriste-representent-l-etat-islamique-et-al-qaida-face-aux-talibans-10830090?id=10830090>, stuk 9]

Burgers blijven in Afghanistan slachtoffers van het geweld.

De verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, werd ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntennota over terugkeer naar Afghanistan van 17 augustus 2021:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>, stuk 5]

In februari 2022 publiceerde UNHCR vernieuwde richtlijnen over de beschermingsnood van personen die Afghanistan ontvluchten (stuk 7, UNHCR, 'Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, te consulteren op Refworld | UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan).

UNHCR blijft oproepen voor een tijdelijke opschorting van negatieve beslissingen en beslissingen over de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoeken betreffende Afghaanse onderdanen. Reden hiervoor is het manifest gebrek aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen :

[citaat UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022, stuk 6]

Waar verweerster in het verleden steevast verwees naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan' uit 2018 valt het in de bestreden beslissing op dat verweerster geen enkele waarde meer hecht aan de meer recente richtlijnen van het UNHCR en deze zelfs niet meer in de bestreden beslissing vermeld.

In de bestreden beslissing haalt verweerster aan dat er in Afghanistan een sterke daling van het geweld blijkt, hetgeen alleszins niet blijkt uit de hierboven geciteerde informatie. De veiligheid kan aldus, in tegenstelling tot hetgeen verweerster probeert voor te houden, niet gegarandeerd worden.

Anderzijds dient in acht genomen te worden dat de « veranderingen » die verweerster inzake het conflict - gerelateerd geweld in de bestreden beslissing aanhaalt, zéér recent zijn.

Teneinde haar analyse te onderbouwen hield verweerster in de bestreden beslissing rekening met het rapport EUAA Country Guidance : Afghanistan van april 2022. Deze richtlijnen geven - gelijkend op de analyse van verweerster - inderdaad aan dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is gedaald, maar zijn daarbij wel van mening dat het nog niet mogelijk is nu sluitende conclusies te trekken over de nood aan het toekennen van een subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15(C) van de Kwalificatierichtlijn. De beslissing van verweerster staat dus diametraal tegenover de richtlijnen van het UNHCR / EUAA, zodat de bestreden beslissing minstens al om die reden dient vernietigd en teruggestuurd te worden naar verweerster voor verder onderzoek.

De situatie in het land blijft immers onstabiel. Zoals de internationale organisaties ook terecht aanhalen ligt er op heden geen landeninformatie, of toch minstens onvoldoende landeninformatie, voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het op heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Naar analogie verwijst verzoeker dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, n ° 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 10) waar er werd vastgesteld dat er op heden onvoldoende nauwkeurige én actuele informatie voorligt om over de algemene situatie in Afghanistan met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C - 277/11, M.M., pt. 67) :

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Daar waar het Europees Asielagentschap en de asielinstanties van andere EU-lidstaten benadrukken dat er minder informatie beschikbaar is, waarvan de betrouwbaarheid moeilijk te verifiëren is en op basis waarvan maar met beperkte zekerheid conclusies kunnen worden getrokken over toekomstige risico's, stelt verweerster juist dat er voldoende informatie beschikbaar is om een zorgvuldige beoordeling te kunnen maken van de nood aan subsidiaire bescherming. Zo hecht verweerster véél waarde aan het feit dat er nog altijd verschillende bronnen zijn die informatie produceren over de situatie in Afghanistan, maar van belang is echter niet noodzakelijk de hoeveelheid bronnen die informatie beschikbaar stellen, maar de kwaliteit en dus de betrouwbaarheid van die informatie, waarbij verweerster onvoldoende rekening houdt met de obstakels die bijvoorbeeld door het Europees Asielagentschap worden gemeld:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf]

Algemene overwegingen over de beschikbaarheid van informatie kunnen niet volstaan, in een beslissing moeten de motieven worden opgenomen voor de feiten die op de kern van het asielrelaas zien en/of van belang zijn voor de beoordeling van de nood aan bescherming. Voor de beoordeling van de veiligheidssituatie houdt dit volgens NANSSEN in dat er voor elk element dat in overweging wordt genomen, zichtbaar moet worden aangetoond dat er voldoende betrouwbare informatie aan ten grondslag ligt. NANSSEN heeft echter moeten vaststellen dat verweerster doorheen de analyse op geen enkel moment rekening houdt met de beperkte betrouwbaarheid van de informatie en/of de mate van zekerheid waarmee bepaalde feiten kunnen worden vastgesteld.

Bovengaan de informatie toont duidelijk aan dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig én onstabiel land. Het onderzoek naar en de beslissing door verweerster om het subsidiaire beschermingsstatuut, op basis van de huidige veiligheidssituatie aan verzoeker, te weigeren is niet overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet én gebeurde niet individueel, is onpartijdig én al zeker niet objectief.

Verzoeker heeft bijgevolg op z'n minst recht op het subsidiaire beschermingsstatuut.

- Betreffende de socio - economische en humanitaire situatie in Afghanistan

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker verwijst naar de precaire socio - economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Kernvraag in deze is bijgevolg, of sinds de machtsovername door de Taliban de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen wordt veroorzaakt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie het gevolg is van objectieve factoren, waardoor dit niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

In de bestreden beslissing betwist noch ontkent verweerster dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, maar wordt de huidige socio - economische situatie veroorzaakt door een samenloop van objectieve omstandigheden en is zij niet te wijten aan "gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet".

Verweerster verwijst in haar bestreden beslissing naar het rapport « EASO Afghanistan Country Focus » van januari 2022. Echter wordt in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9 - 10), zodat de bestaande én beschikbare rapporten uiterst zorgvuldig, én met de nodige terughoudendheid, moeten worden gelezen (stuk 10, RVV n ° 270 813 van 31 maart 2022).

De conclusie van verweerster, dat het optreden van de taliban slechts een beperkte impact heeft gehad op de precaire socio - economische omstandigheden in Afghanistan, is dus gebaseerd op een zéér selectieve lezing van de informatie van het Europees Asielagentschap.

Verweerster neemt verder niet alle beschikbare landeninformatie in overweging en houdt geen rekening met alle relevante feiten met betrekking tot de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan; Ook NANSSEN is van mening dat verweerster het feit dat de gedragingen van de taliban slechts een beperkte impact hebben gehad eerder lijkt te construeren dan passief te ontdekken door middel van het afwegen van alle beschikbare informatie, inclusief informatie die duidelijke aanwijzingen bevat dat het handelen van de taliban wel degelijk impact heeft gehad op de huidige precaire humanitaire situatie.

Zoals verweerster in haar bestreden beslissing stelt was er, in de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban een grootschalig offensief. Dit offensief heeft evenwel geleid tot een sterke toename van het aantal intern ontheemden die afkomstig waren uit bijna elke Afghaanse provincie. Op 15 november 2021 schatte de UNHCR het aantal binnenlandse ontheemden in Afghanistan op 3,4 miljoen. Sinds januari 2021 zijn er ongeveer 667 000 Afghanen ontheemd als gevolg van de toename van de intensiteit van het conflict. De International Crisis Group gaf in september 2021 aan dat het aantal binnenlandse ontheemden in Afghanistan "de afgelopen zeven maanden tweemaal zo hoog was als het maandelijkse gemiddelde van de afgelopen vijf jaar" en dat verwacht werd dat de cijfers zouden stijgen "naarmate de boekhouding van de hulporganisaties de boekhouding de omvang van de crisis bijbeent". UNHCR schatte in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.65-66).

Sinds de overname van Kaboel en het uiteenvallen van de Afghaanse overheid, vormen sinds 15 augustus 2021 de Taliban de de-factoregering van Afghanistan. Sinds 7 september 2021 hebben de Taliban waarnemend kabinetten op nationaal en provinciaal niveau gevormd. In oktober 2021 riepen de Taliban de Afghaanse media op naar hen te verwijzen als de Islamic Emirate of Afghanistan (stuk 2) en niet termen als "Taliban-groepering" te gebruiken. Voorts verklaarden zij dat zij het gehele grondgebied van Afghanistan controleerden en de bevolking diensten verleenden. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat geen enkel land het IEA officieel erkend heeft. De VN verwijzen naar de Taliban als de "de-facto" autoriteiten. Wel voeren ze gesprekken met verschillende landen (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.14).

De administratieve en technische capaciteit van de de-factooriteiten is zeer beperkt doordat vele voormalige regeringsfunctionarissen het land zijn ontvlucht of zijn ondergedoken, alsmede door het restrictieve beleid van de de-factooriteiten ten aanzien van vrouwen en door de onzekerheid over hun vermogen om ambtenaren te betalen. Zo zijn er ook talloze bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de Taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen én lijkt de financiële en medische infrastructuur op instorten te staan:

[citaat <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/28/gezondheidszorg-in-afghanistan-staat-op-instorten/>, stuk 11]

Uit het rapport van UNDP 'Afghanistan: socio - economie outlook 2021 - 2022: averted a basic needs crisis' van 1 december 2021 blijkt bovendien dat de situatie ter plaatse afwijkt van de officiële verklaringen die de de-factoregering aflegt met betrekking tot de manier waarop recht wordt gesproken, de huis-aan-huiszoeken bij voormalige ambtenaren aangepakt worden en de behandeling van etnische en religieuze minderheden. Vrouwen zijn uitgesloten van het openbare leven, ook van posities die de de-factooriteiten hebben gecreëerd als minister of op het niveau van onderminister. Vrouwen die in de openbare sector werkten hebben te horen gekregen dat zij niet meer aan het werk mogen gaan "totdat er procedures zijn om hun veiligheid te waarborgen".

In het rapport van UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, valt verder te lezen dat de Taliban hebben verklaard dat zij buitenlandse hulp en handel verwelkomen. Zij worden echter geconfronteerd met een toenemende geloofwaardigheidskloof in termen van toezeggingen en praktijken. De verschillen tussen hun aankondigingen en hun acties hebben geleid tot een "wait-and-see" houding van mondiale en regionale leiders (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021- 2022, p. 12). Voorts denken bepaalde experts dat de de-factoregering zich niet bewust is van de urgentie van de situatie en de noodzaak om aan bepaalde eisen te voldoen om internationale bijstand te verkrijgen (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.18).

Uit de verschillende rapporten, die zowel door verzoeker als verweerster bijgebracht worden, blijkt dat de Afghaanse economie ingestort is. Een heel complex sociaal en economisch systeem is stilgevallen vanwege de plotse machtsovername door de Taliban na een decennialang gewapend conflict, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de opschorting van niet-humanitaire hulpstromen en sancties, de droogte en strenge winters, de COVID-19-pandemie, de verlamming van het bankwezen en het financiële stelsel, maar ook wegens gedragingen van de de-facto-overheid (stuk 10, RW n ° 270 813 van 31 maart 2022).

Eveneens is het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken, en kampen zij met grote tekorten door een gebrek aan financiering:

[citaat UNHCR, "UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs" van 17 maart 2022, stuk 12]

Het rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 28 januari 2022 geeft aan dat er verwacht wordt dat meer dan 24 miljoen mensen humanitaire hulp nodig zullen hebben in 2022, vergeleken met 18,4 miljoen in 2021. Het betreft een toename van 30,4% van de bevolking die nood zal hebben aan humanitaire hulp in 2022, terwijl het algemene niveau van het conflict aanzienlijk afgenomen is, evenals het aantal burgerslachtoffers (stuk 10, RVV n ° 270 813 van 31 maart 2022).

Voorts zijn de periodes van droogte waarmee de Afghaanse bevolking geconfronteerd wordt weliswaar natuurfenomenen, doch kan er geen abstractie gemaakt worden van het gewapend conflict waarvan het land gedurende decennia slachtoffer was. In die zin dient onderzocht te worden of het gewapend conflict en het geweld dat door de Taliban gebruikt werd om aan de macht te komen niet geleid hebben tot de situatie waarbij het voor de bevolking bijzonder moeilijk was om hun gronden te bewerken en te irrigeren, waardoor ze meer vatbaar zijn geworden voor de gevaren die een droogteperiode met zich meebrengt. (stuk 10, RVV n ° 270 813 van 31 maart 2022).

Waar de Afghaanse overheid voordien zulke problemen kon verlichten met behulp van westerse donaties, slaagt de Taliban hier minder in. Dit is grotendeels te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de Taliban. Deze tendens viel duidelijk te merken bij de tegenvallende donorconferentie van de VN op 31 maart 2022, die maar 2,4 miljard dollar wist op te halen in plaats van de benodigde 4,4 miljard:

[citaat S. Van Poucke, "VN trekt aan de alarmbel over Afghanistan" van 31 maart 2022, stuk 13]

Na één jaar Taliban aan de macht is de situatie in Afghanistan nog erger geworden. Er is extreme armoede waarbij mensen gedwongen worden om hun eigen kinderen te verkopen teneinde iets te hebben om van te leven / eten. Elke dag in Afghanistan is er één om te proberen te overleven:

[citaat VRT NWS, "Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen" van 21 augustus 2022, stuk 19]

Concluderend, én in tegenstelling tot de summier analyse van verweerster in de bestreden beslissing, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. Afghanistan kampt immers met verschillende crisissen tegelijkertijd met de Taliban als gemeenschappelijke deler:

[I. Loy, "Afghanistan's crises by the numbers" van 15 februari 2022, stuk 14]

De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. Verzoeker citeert dienaangaande uit het arrest van Uw Raad van 31 maart 2022:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813, stuk 10]

Zoals hierboven blijkt stellen verschillende actuele bronnen in recente rapporten dat de humanitaire crisis in Afghanistan een van de ergste is ter wereld. Volgens de Verenigde Naties leven 25 miljoen Afghanen momenteel in armoede, meer dan dubbel de hoeveelheid mensen ten opzichte van 2011 en zo'n 59% van de Afghaanse bevolking. De situatie in Afghanistan is broos met nog geen zicht op een weg uit de crisis. De situatie lijkt juist nog slechter te worden. De Afghaanse bevolking grijpt naar overlevingsstrategieën, zoals bijvoorbeeld, zoals hierboven blijkt, het verkopen van organen en eigen kinderen. De rapporten benadrukken dat de situatie in Afghanistan complex is en dat de humanitaire crisis wordt gedreven door verschillende factoren. Al voor de machtsovername van de Taliban zorgden de effecten van tientallen jaren strijd, de voortdurende droogte en de Covid-19 pandemie tot grote problemen.

Echter, de omvang van de huidige humanitaire crisis, na de machtsovername door de Taliban, wordt sterk verergerd door een combinatie van de handelingen van de Taliban én de internationale gemeenschap zodat, op basis- van bovenstaande rechtspraak en bevindingen het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio - economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor : de Taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen in gevallen waarin het vaststaat dat :

- de persoon de Afghaanse nationaliteit heeft en,*
- dat die bij terugkeer naar Afghanistan risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de humanitaire en socio - economische situatie in Afghanistan.*

Verweerster dient dit alles dus verder grondig te onderzoeken, zodat aan verzoeker, gelet op de socio - economische en humanitaire - situatie in Afghanistan, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

- Risico bij terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa*

In de bestreden beslissing concludeert verweerster dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven niet volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan bescherming aan te tonen overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het klopt dat in de richtlijnen van het Europees Asielagentschap van april 2022 inderdaad wordt gesteld dat niet alle individuen met een verwesterd profiel een voldoende hoog risico lopen om een gegronde vrees voor vervolging te kunnen vaststellen.

Echter, individuen die gepercipieerd worden als verwesterd of daadwerkelijk verwesterd zijn worden wel degelijk als risicogroep aangemerkt door het Europees Asielagentschap.

Om het risico te bepalen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet, namelijk foltering of onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa, moet volgens NANSEN rekening worden gehouden met het feit dat er nauwelijks mensen vanuit Europa (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Bovendien moet zorgvuldig rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen kan leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban.

Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die toeziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details. De taliban heeft daartoe het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (MPVPV) hersteld. Dit ministerie mag beleid maken, advies geven, monitoren, klachten ontvangen en beleid uitvoeren met betrekking tot onderwerpen in verband met wat de de facto autoriteiten nodig vinden om de 'propagation of virtue and vice' te verzekeren. De verspreiding van deugd en ondeugd is een prioriteit voor de taliban. Volgens het UNAMA zouden de besluiten van het MPVPV opzettelijk vaag zijn. De onduidelijke juridische basis van de besluiten, die vaak via een media interview of Twitter worden aangekondigd, zorgt ervoor dat de besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn. Het MPVPV is nog niet volledig operationeel, er is een gebrek aan infrastructuur op nationaal niveau en een gebrek aan duidelijk beleid met betrekking tot de naleving van de uitgevaardigde besluiten. Als gevolg kan de interpretatie van het mandaat van het MPVPV op lokaal niveau verschillen en zo ook de uitvoering van de verschillende besluiten.

De disciplinaire acties of straffen als gevolg van het niet naleven van deze strikte normen zijn zo ernstig dat zij vallen onder reikwijdte van artikel 3 EVRM oftewel artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet. Zo komen er betrouwbare berichten naar buiten over foltering, onmenselijke en vernederende bestraffingen door de taliban van personen die worden beschuldigd van het niet naleven van de regels opgesteld door het MPVPV. Zo registreerde UNAMA buitenrechtelijke executies, geselingen, andere fysieke straffen en verbaal misbruik.

NANSEN is van mening dat het aannemelijk is dat dergelijke bestraffingen in de toekomst enkel zullen toenemen gezien de manier waarop de taliban momenteel geleidelijk restricties invoert en hardhandiger begint te handhaven. Bovendien wordt opgemerkt dat de taliban het juridische systeem heeft ontmanteld en de wet is nu gebaseerd op de Sharia. De Sharia is echter niet gecodificeerd. Er bestaat dus onduidelijkheid over de toepasselijke wetgeving, het gerechtelijke proces en de beschikbare remedies. De VN Secretaris-Generaal noemt het juridisch systeem ondoorzichtig en de toepassing van regelgeving inconsistent. De facto rechters zijn niet juridisch geschoold, hebben geen gepaste ervaring en zijn soms zelfs analfabeet. De toegang tot advocaten is beperkt. De omstandigheden in de gevangenissen zijn erbarmelijk, er is sprake van overbevolking en gebrekkige toegang tot adequaat eten, medische zorgen, kleding en accommodatie (verwarming). Personen die de besluiten van het MPVPV overtreden kunnen worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, verlengde voorarresten, langdurige illegale detentie zonder dat hun rechten op een eerlijk proces worden gewaarborgd. Er is sprake van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling in detentie.

Samenvattend dient te worden opgemerkt dat er op vandaag nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban zal omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa. Echter, alle bekende relevante feiten in overweging nemende over de huidige situatie in Afghanistan, moet vastgesteld worden dat er zwaarwegende redenen zijn om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Zo ook voor verzoeker, die door zijn jarenlange verblijf in het buitenland van bijna 8 jaar én zijn uiterst verregaande integratie in de Belgische samenleving, een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit risico neemt toe naarmate een persoon al langer weg is uit Afghanistan zodat er, in hoofde van verzoeker, sprake is van een zekere 'verwestering'.

Verzoeker heeft bijgevolg nood aan een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 januari 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;

- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of Individuals*” van augustus 2022;
- het EUAA-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat hij in Oostenrijk exact hetzelfde heeft verklaard als in België maar dat hij niet weet wat er door de Oostenrijkse asielinstanties werd genoteerd en welke verklaringen er aan België werden overgemaakt, wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie bijgevoegd in het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoeker in Oostenrijk de vijandschap met zijn burens heeft aangehaald als zijn reden voor vertrek uit Afghanistan (Landeninformatie, stuk 6, Oostenrijks dossier). Aldus bevestigt verzoeker slechts dat hij dit grondconflict niet vermeldde in België, maar wel zijn verzoek steunt op de bedreiging van de taliban. Waar verzoeker verder stelt dat hij inderdaad problemen had met zijn burens omwille van een grondconflict, maar dat zijn burens lid waren van de taliban waardoor alle problemen eigenlijk met elkaar gelinkt zijn en dat hij wel degelijk over de taliban heeft gesproken in zijn eerste interview bij de Oostenrijkse asielinstanties, maar dat hij van zijn advocaat tijdens zijn tweede interview enkel nieuwe elementen mocht vermelden, is de Raad van oordeel dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft. Verzoeker heeft de link van de burens met de taliban nergens anders aangehaald, noch bij de Oostenrijkse asielinstanties, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal. Integendeel, verzoeker geeft aan dat zijn familie initieel de taliban verdacht van de aanvallen, maar verklaart erna uitdrukkelijk dat enkel zijn burens de vijanden zouden zijn geweest (Landeninformatie, stuk 6, Oostenrijks dossier). Er werd bij de Oostenrijkse asielinstanties uitdrukkelijk gevraagd naar verzoekers problemen in Afghanistan en hoe het vijandschap met zijn burens is ontstaan (Landeninformatie, stuk 6, Oostenrijks dossier). Dat verzoeker hier nergens de link van de burens met de taliban legt, omdat hij “*enkel nieuwe elementen mocht vermelden*” kan niet als een dienstig argument worden beschouwd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. De volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: “*Om te beginnen dient te worden aangestipt dat, hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat u ten opzichte van de Oostenrijkse asieldiensten dezelfde verklaringen zou hebben afgelegd (CGVS, p. 6), u in het kader van uw asielaansluiting in Oostenrijk in wezen een volstrekt andere versie van uw asielaansluiting naar voren hebt geschoven zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.*”

Hierdoor brengt u de geloofwaardigheid van uw verklaringen alreeds van in den beginne ernstig in het gedrang brengt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud in Oostenrijk schetst u tevens de drie vermeende aanvallen op uw huis, alsook licht u de aanval toe waarbij uw jongste broer om het leven zou zijn gekomen. Er dient echter te worden vastgesteld dat daar waar u op het CGVS deze zogenaamde aanvallen toeschrijft aan de taliban, u beweert dat deze groepering u en uw familie zou hebben willen treffen omwille van het vermeende werk van uw broer als tolk voor de Britten nadat uw broer alreeds telefonisch bedreigd zou zijn geweest en u bijgevolg een vrees voor de taliban naar voren schuift (CGVS, p. 9-10, p. 21), u ten opzichte van de Oostenrijkse autoriteiten werkelijk een geheel andere aanleiding voor deze zogenaamde aanvallen hebt aangebracht. U verklaarde er immers dat de oorsprong van uw vermeende problemen in feite zou kunnen worden teruggebracht naar een zogenaamd grondconflict met de bureu. U gaf te kennen dat uw familie plannen zou hebben gehad om een oprit aan te leggen, dit zeer tegen de zin van de bureu. Uw familie zou vervolgens een melding hebben gemaakt bij de toenmalige autoriteiten, die jullie bouwplannen zou hebben toegestaan. Hierdoor zouden ook verscheidene andere bureu tegen uw familie gekeerd zijn, waarop de bureu de zogenaamde aanvallen op uw huis en ook de dood van uw jongste broer zouden hebben bewerkstelligd. Ten opzichte van de Oostenrijkse asiendiensten stelde u derhalve uw bureu te vrezen (zie p. 10-11 van het Oostenrijks asiendossier, toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Werkelijk op geen enkel moment gedurende uw persoonlijk onderhoud in Oostenrijk vermeldde u de taliban, laat staan dat u enige vrees voor deze groepering hebt opgeworpen. Integendeel, u gaf duidelijk aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van het vermeende conflict met de bureu. Meer nog, wanneer u door de Oostenrijkse asiendiensten werd gevraagd of uw oudere broer en zijn zogenaamde werkactiviteiten enigszins verband hielden met de door u aangebrachte problemen, verklaarde u stellig dat dit niet het geval was. U voegde toe dat waar uw familie initieel nog de taliban zou hebben verdacht, na verloop van tijd duidelijk was geworden dat de groepering niet betrokken zou zijn geweest en enkel desbetreffende bureu jullie vijanden zouden zijn geweest. Het gegeven dat u nu tegenover het CGVS stellig beweert dat het wel de taliban zou zijn geweest die u en uw familie al die tijd zou hebben gevisieerd, dat dit alles wel zou zijn voortgekomen uit de zogenaamde werkactiviteiten van A.(...) en dat u werkelijk met geen woord rept over het zogenaamde gronddispuut met de bureu, vormt ontegensprekelijk een fundamentele tegenstrijdigheid. Dat u dermate verschillende versies van uw asielaars naar voren schuift en werkelijk geheel tegenstrijdig blijkt over de concrete aanleiding van uw zogenaamde problemen, alsook werkelijk geheel andere zogenaamde vervolgers aanwijst, ondermijnt uw geloofwaardigheid op onherroepelijke wijze en maakt dat er alreeds weinig geloof kan worden toegeschreven aan het geheel van uw verklaringen en de door u opgeworpen vrees.

Bovendien kunnen nog enkele andere tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen in Oostenrijk enerzijds en uw verklaringen in België anderzijds. Tijdens uw persoonlijk onderhoud in Oostenrijk beweerde u immers dat u twee of drie dagen na de begrafenis van uw jongste broer uit uw dorp zou zijn vertrokken, waarop u vervolgens nog een maand in Jalalabad zou hebben doorgebracht (zie p. 9, p. 10 van het Oostenrijks asiendossier, toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Later, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u dan weer te kennen dat u twee of drie dagen na de begrafenis van uw jongste broer alreeds Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 10). Nergens vermeldt u een langer verblijf in Jalalabad. U geeft in België verder te kennen dat uw moeder sinds de vermeende moord op uw vader geheel alleen zou wonen (CGVS, p. 8), terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat uw moeder zou zijn gaan inwonen bij een persoon die uw familie als een oom beschouwt (zie p. 6 van het Oostenrijks asiendossier, toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze bijkomende incoherenties zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onder druk."

Voorts is de Raad van mening dat het niet ernstig is van verzoeker om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden op te werpen die zouden hebben plaatsgevonden tijdens de interviews bij de Oostenrijkse asielinstanties om zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen of misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor de tegenstrijdigheden in verzoekers relaas.

Verzoeker kan zijn ondoorleefde kennis over het werk van zijn broer niet verschonen door louter te stellen dat zijn broer nooit in detail over zijn werk vertelde. Verder treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat het louter neerleggen van een verblijfsvergunning van het Verenigd Koninkrijk van A.(...) onvoldoende is om A.(...)'s werk voor de Britse autoriteiten te bewijzen. Waar verzoeker nog taskara's van hem en A.(...) neerlegt is de Raad van oordeel dat ook dit onvoldoende is om verzoekers verwantschap met A.(...) te bewijzen gelet op de documentenfraude in Afghanistan. Bijkomend wijst de Raad erop dat documenten slechts een begin van bewijs kunnen zijn indien ze worden ondersteund door andere deugdelijke

documenten en/of geloofwaardige en coherente verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: “Bovendien bent u niet in staat om de door u beschreven werkactiviteiten van A.(...) enigszins te staven met betrouwbare en authentieke documentatie. Ook in deze dient te worden benadrukt dat indien uw oudere broer werkelijk actief zou zijn geweest voor de Britten, hij hierdoor werkelijk de kans zou hebben gekregen om op legale basis naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en hij aldaar tot op heden zou kunnen genieten van een legaal verblijf, desbetreffende werkactiviteiten en de hieruit voortvloeiende evacuatie uit Afghanistan enigermate kunnen worden onderbouwd met (originele) documenten. U geeft daarbij zelf te kennen dat de Britten over bewijzen zouden hebben beschikt die hen zouden hebben toegelaten om uw broer naar het Verenigd Koninkrijk over te brengen (CGVS, p. 10). Daar u sinds uw reis naar Europa, inmiddels dus reeds enkele jaren geleden, steeds contact bent blijven onderhouden met uw oudere broer, mag het aldus verbazen dat u dergelijke documentatie niet uit eigen beweging aanbrengt. U verbindt immers een vrees voor uw leven aan het zogenaamde werk van uw broer en de zogenaamde problemen die hieruit zouden zijn ontstaan, waardoor toch redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u dergelijk volgens u bestaand bewijsmateriaal spontaan zou kunnen voorleggen. U geeft dan wel te kennen dat u uw broer naar enig bewijsmateriaal zou hebben gevraagd, om dan te beweren dat A.(...) enkel een visum zou kunnen aanbrengen (CGVS, p. 11). Zoals u ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd verteld, kan het echter niet als aannemelijk worden beschouwd dat uw broer, indien uw verklaringen omtrent zijn werk en evacuatie werkelijk de waarheid zouden reflecteren, niet over verdere documenten zou beschikken. Uw reactie, namelijk dat u naar zulke documenten als dusdanig nooit zou hebben geïnformeerd, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. Wederom dient te worden aangestipt dat u zich al lange tijd in Europa bevindt en alreeds een hele asielpcedure hebt doorlopen in Oostenrijk. Dat u in wezen pas na meermaals aandringen door het CGVS voor het eerst eens bij uw broer zou gaan polsen naar documentatie, is weinig ernstig te noemen.

Met betrekking tot de documenten betreffende uw broer A.(...) die u hebt neergelegd – in eerste instantie een foto van het paspoort van A.(...), een foto van de Britse verblijfskaart van uw oudere broer en de bijhorende aanvraag en in tweede instantie twee appreciatiecertificaten en een foto van zijn tweede taskara (zie groene farde van het administratief dossier) – dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielpaspoort te herstellen. De door u aangebrachte documenten betreffen bovendien slechts foto's en kopieën, hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangemaand om originele exemplaren te overhandigen (CGVS, p. 18), waardoor de inhoud makkelijk te manipuleren is en de authenticiteit van desbetreffende documenten dus niet kan worden nagegaan. Kan hierbij nog worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud tevens werd gevraagd om verdere uitleg te verstrekken over de situatie rond uw broers vermeende taskara's, hetgeen u nooit meer deed. Zoals hierboven reeds toegelicht, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat er wat betreft uw broers vermeende werkactiviteiten uitvoerige en authentieke documentatie voorhanden is. De twee appreciatiecertificaten die u voorlegt, het ontbreekt u andermaal aan originelen, betreffen immers slechts dat, niets meer en niets minder. Deze zogenaamde blijken van appreciatie voor een zekere A.(...) H.(...), zonder familienaam, kan moeilijk worden beschouwd als bewijs voor werkelijke werkactiviteiten, een werkelijke betrokkenheid en een werkelijke evacuatie. Nogmaals, het oogt vreemd dat u geen andere documenten met meer bewijswaarde kan aanreiken. Daarbij kan u in wezen niet aantonen dat de man die u bestempelt als zijnde uw broer en die in deze documenten wordt opgevoerd, werkelijk uw broer is. U kan immers geen foto's voorleggen waarop u samen te zien bent met de man die u als uw broer bestempelt, het ontbreekt u volledig aan foto's in gezinsverband (CGVS, p. 12). Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afgaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afgaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Deze door u neergelegde foto's en kopieën kunnen met andere woorden op geen enkel manier uw relaas enige kracht bijzetten.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan uw verklaringen omtrent het werk van uw broer A.(...), namelijk dat hij ooit voor de Britten als tolk werkzaam zou zijn geweest. Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door u aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die volgens u volledig zouden voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van uw broer. Gezien het profiel van uw broer reeds ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen de problemen met de taliban, waardoor u het land zou hebben moeten verlaten, evenmin

overtuigen. Daarbij kunnen ook hier elementen in de door u beschreven gang van zaken worden vastgesteld die de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen verder in de verf zetten.”

Waar verzoeker stelt dat zijn familie wel degelijk voorzorgsmaatregelen heeft genomen aangezien zij zeer waakzaam waren en dat zij aan derden vertelden dat A.(...) een normale job deed, sluit de Raad zich aan bij de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal: *“Zo doet het vermeende feit dat uw familie nooit enige voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen ingevolge de zogenaamde werkactiviteiten van uw broer, enigszins de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 18). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie niet zouden hebben geweten dat ook de familie bij de vermeende problemen betrokken zou worden en dat jullie dachten dat deze problemen simpelweg zouden zijn opgelost met het zogenaamde vertrek van uw broer naar het Verenigd Koninkrijk, kan hierbij moeilijk als dienstig worden beschouwd (CGVS, p. 19). Eerder had u immers reeds te kennen gegeven dat uw vader steeds vertelde dat het vermeende werk van zijn oudste zoon de familie weleens in gevaar kon brengen en jullie bleken tevens op de hoogte van het feit dat talloze Afghanen problemen zouden hebben gekend omwille van de betrokkenheid van hun familieleden bij buitenlandse troepen. Dat uw familie dus nooit enige vorm van veiligheidsmaatregelen zou hebben overwogen, ook niet na de eerste vermeende aanval – meer nog, u bleef gewoon dagelijks naar school gaan – is met andere woorden tamelijk verbazend en niet bepaald aannemelijk te noemen.*

Het oogt bovendien merkwaardig dat u en uw familie na verscheidene zogenaamde aanvallen eenvoudigweg in hetzelfde huis bleven wonen. Dat uw gezin zonder meer op dezelfde plek zou blijven als waar jullie vermeende belagers jullie meermaals zouden hebben weten treffen, kan moeilijk overtuigen. Uw uitleg, dat u niet over voldoende middelen en mogelijkheden zou hebben beschikt om u met uw familie elders te vestigen, houdt weinig stand (CGVS, p. 16). Uw vader zou immers op zeer korte termijn vlot 7000 dollar aan spaargeld, naar Afghaanse normen een enorm bedrag, op tafel hebben kunnen leggen voor uw reis naar Europa. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat de taliban doorheen het hele land actief is en dat uw zogenaamde vervolgers uw familie eender waar zouden zoeken. Indien uw familie werkelijk reeds meermaals door de taliban onder vuur zou zijn genomen en deze groepering dus werkelijk reeds jullie locatie zou hebben achterhaald, dan kan het moeilijk overtuigen dat uw familie, die aldus over behoorlijk wat financiële middelen beschikte, nooit enige stappen heeft ondernomen om zichzelf elders in veiligheid te brengen. Het zogenaamde gegeven dat uw moeder als Pashtounse weduwe met verscheidene resterende familieleden inmiddels alreeds gedurende meerdere jaren geheel alleen zou wonen in het rurale Nangarhar, de patriarchale Afghaanse maatschappijstructuur indachtig, kan niet als aannemelijk worden bestempeld (CGVS, p. 8). Bovengenoemde eigenaardigheden doen verder afbreuk aan de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit alles doet het CGVS besluiten dat er geen geloof kan worden toegeschreven aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.”

Waar verzoeker verwijst naar zijn vertrek uit Afghanistan midden 2015, zijn verblijf van vijf jaar in Oostenrijk en zijn verblijf sinds november 2020 in België en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan.

Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld.

Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesities" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "amr bil-maruf" ("deugdzaamheidsbevordering" ofwel "de taliban codes") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on*

promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, "*Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na een langdurig verblijf in het buitenland.

Verzoeker maakt verder zijn vluchtrelaas echter niet aannemelijk, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed, dat hij hier in Oostenrijk, Duitsland en België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds november 2020 in België heeft verbleven, nadat hij op 26 november 2015 in Bulgarije en op 9 december 2015 in Oostenrijk werd geregistreerd (Eurodac), hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit op zich kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers meerderjarig toen hij in Bulgarije werd geregistreerd en drieëntwintig toen hij België binnenkwam. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtou spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Dat verzoeker naar school ging, Oostenrijkse opleidingsattesten en een taalcertificaat Nederlands NT2 niveau 1 'Breakthrough publiek' voorlegt, en heeft gewerkt als interim in België, heeft ook niet tot gevolg dat er een internalisering van Westerse waarden in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld. Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van integratie of internalisering van Westerse waarden kan blijken die raakt aan zijn identiteit en morele integriteit.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van*

of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP